

Toespraak van Frans Weisglas bij de herdenking van de slachtoffers van de Surinaamse decembermoorden; 8 december 2009, in de Mozes en Aaronkerk te Amsterdam.

Op 8 december 1982 werden in Paramaribo, in Fort Zeelandia, vijftien mannen vermoord. Zij kwamen uit alle geledingen van de Surinaamse samenleving. Advocaten, militairen, journalisten, zakenmensen. Zij waren volstrekt onschuldig.

Kort daarna sprak ik tijdens de eerste herdenking van de decembermoorden voor de eerste keer met veel respect en eerbied hun namen uit. Ik deed dat vele malen daarna en doe dat vandaag weer.

Veel is veranderd in die 27 jaar ! Ik was toen een net voor het eerst gekozen Tweede Kamerlid. En was- als Surinamewoordvoerder- al meteen diep geïnvolveerd in een van de meest ingrijpende gebeurtenissen in mijn bijna 25-jarige politieke loopbaan.

De in 1982 bijna allemaal nog kleine kinderen van de slachtoffers van de decembermoorden zijn nu volwassenen, die vaak zelf kinderen hebben. Die kleinkinderen weten wat toen hun grootvaders is aangedaan. Zij zullen, ieder op hun eigen manier, met hun ouders en grootmoeders vandaag hun grootvaders herdenken. Vele andere jonge Surinamers zullen niet stilstaan bij deze bijzondere dag. Zij weten het niet, zijn het vergeten of willen het niet weten. Daarom is het zo belangrijk om, hier en in Suriname, deze herdenking te blijven houden.

Het is ook heel bijzonder dat vandaag, in Paramaribo, het monument ter ere van de 15 slachtoffers wordt onthuld; op Fort Zeelandia.” Daarmee tref je de moordenaars in hun hart “, zei Romeo Hoost, de onvermoeibare organisator van deze herdenkingen.

We denken vandaag natuurlijk ook aan het proces in Suriname, tegen de verdachten van de decembermoorden. Weinigen hadden, in de jaren na 1982, gedacht dat het nog ooit zo ver zou komen. Dankzij de moed en het doorzettingsvermogen van veel Surinamers, vooral de nabestaanden, is het proces er nu toch.

Laten we hopen dat- als wij over een jaar weer hier samen zijn- de schuldigen zijn berecht en veroordeeld en hun straf uitzitten.

Op dat moment hebben ook de verkiezingen in Suriname plaats gevonden. Laat ik daar alleen van zeggen dat het wrang en eigenlijk onacceptabel zou zijn indien de hoofdverdachte van de decembermoorden na die verkiezingen weer een belangrijke rol in de Surinaamse politiek zou spelen.

In juli van dit jaar was ik na vele jaren terug in Suriname. Ik mocht daar samen met Kathleen en Joan Ferrier een masterclass voor jonge, vrouwelijke Surinaamse politici geven. Dat weerzien met Suriname heeft mij zeer getroffen. Ik kwam terug met hernieuwde liefde voor het land en haar bewoners. En met vertrouwen in de toekomst van Suriname. Die liefde, die hoop en dat vertrouwen maken het voor mij nog extra bijzonder om hier, na een aantal jaren afwezigheid, op 8 december weer te mogen staan.

Om hen te herdenken die 27 jaar geleden op 8 december onschuldig op brute wijze uit het leven werden weggerukt. Ja, zij waren “ Brave Brothers”, zoals Jimmy Zebeda net heeft gezongen in zijn prachtige aan hen opgedragen lied.